

На 1865 година, Караджата¹⁾ се връща отново въ Румъния, живѣе въ Гюргево, гдето държи гостилница и се занимава съ народни работи.

Но немирниятъ синъ отново минава въ България, и въ Сливенскитѣ планини съ отборъ юнаци, дебне въ пусия турскитѣ потери и отплаща за тѣхнитѣ насилия надъ братята роби. Тука се случва следниятъ епизодъ съ него, отъ който добава и прозвището на името си К а р а д ж а (сърна). Едно заптие на конь, изъ кривитѣ и тѣсни планински пжтеки спокойно си вървѣло и волно си тананикало нѣкаква пѣсень. Дружината на Караджата го зърнала, насочила шишанета. Войводата не се стѣрпѣлъ, спрѣлъ момчетата, настигналъ заптието, незабелязано метналъ се на коня му отзадъ, стисналъ го за ржцетѣ, а после, като му взелъ оржието, пуствналъ го да си върви.

— Ти, войводо, се меташъ като караджа²⁾.

И отъ този моментъ, къмъ името на Тулчалията Стефанъ, или Кючукъ Истефанъ, наричанъ отъ турцитѣ за нисичкия, дребенъ,

Страджата, сп. „Бълг. мисъл“, стр. 400; Д. Паничковъ, Споменъ. Подъ редакцията на М. Димитровъ въ „Неизвестни произведения на Хр. Ботйовъ“. София, 1924 стр. 142-154.

¹⁾ П. Хитовъ, Моето пжтуване по Стара планина. подъ редакцията на Ал. Бурмовъ. София, 1939 година, стр. 107.

²⁾ Турска дума. На български ще рече — сърна.